

att skuldförbindelse, som är försedd med borgesmäns löfte att för densamma ansvara, i hvad form detta löfte ock må vara affattadt, må göras gällande mot borgesmännen endast i det fall och i den mån tillgångar efter verkställd laga utsökning eller utredd konkurs hos den egentliga gäldenären ej funnits till skuldens betäckande.

Stockholm den 21 Januari 1868.

J. J. Magnell.

N:o 9.

Af Herr Liss Olof Larsson: Om öfverlemnande åt landstingen att bestämna om stängselskyldighet och egors fredande mot skada af annans husdjur.

Om, vid den tid då våra länsrepresentationer — landstingen — inrättades, det kunde ligga någon sanning i det påståendet att man borde inskränka landstingens verkningskrets, tills man fick erfara dess förmåga och sätt att handhafva de ärenden, som då blefvo lagda inom området för dess verksamhet — så kan väl icke nekas till att de fullgjort sina åligganden på ett sätt, som på samma gång det visar behovet af en utvidgad verkningskrets, äfven garanterar för att man utan misstroende kan utvidga dess rättigheter.

Denna institution, som med verklig glädje emottogs af landet, icke så mycket för de rättigheter som länen derigenom finge sig tillerkända, utan mera derföre att man väntade det de inom kort skulle blifva större — hotas att snart förlora det förtroende man egnade dem, då man finner att de få ärenden de ega att behandla äro af den natur, att en förhöjning å debetsedlarna nästan alltid blir en följd af något dess åtgöranden. Jag anser derföre, för min del att Riksdagen bör

åt landstingen afstå sådana frågor, som lämpligast och bäst kunna handhafvas och ordnas inom de särskilda länen. Och bland de frågor eller ärenden, som, efter mitt förmenande, i främsta rummet böra tillkomma landstingen att handhafva, är att hvarje län måtte få rättighet att öfverenskomma och bestämma sättet för egors fredande mot skada af annans hemdjur samt om stängselskyldighet. I ett land, sådant som Sverige, med så olika klimat- och andra förhållanden, kan man väl icke rimligtvis begära att en gemensam lag i detta ämne skall vara nyttig och tillämplig för alla landsorter, hvarföre ock denna lag, som visserligen i många orter — synnerligast de södra — vid sin tillämpning visat sig vara särdeles nyttig och ändamålsenlig, på många ställen ansetts för den största orättvisa, och snart sagdt omöjlig att efterleva.

Det är på grund häraf som jag vågar vördsamt föreslå, att Riksdagen måtte besluta:

att alla bestämmelser om egors fredande mot skada af annans hemdjur samt stängselskyldighet öfverlåtes åt landstingen, som derom ega att öfverenskomma och besluta inom hvar sina särskilda län.

Öfverlemnande åt Utskottet att i detalj ordna denna fråga, får jag hos Kammarén vördsamt anhålla om denna motions remitterande till vederbörligt Utskott.

Stockholm den 18 Januari 1868.

Liss Olaf Larsson
från St. Kopparbergs län.

N:o 10.

Af Herr O. Hedengren: Om aflåtande af underdånig skrifvelse angående ändring i Kongl. förordningen den 4 April 1843 rörande prestval.

Oaktadt den motion om ändring i Kongl. förordningen rörande prestval, den jag sistlidne Riksdag afgaf och som återfinnes under N:o 111, icke lyckades vinna Första Kammaréns bifall, vågar jag dock, uppmuntrad af det gillande, mo-